

Ja sam primalja

(Esej)

Biserka Matok-Glavaš, bacc. obs., mag.med. techn.

Hrvatska komora primalja

Sažetak: U ovom eseju opisano je osobno iskustvo primalje čiji je posao svakodnevno pomagati ženama da na svijet donesu novi život. Kao primalja svakodnevno u svom radu svjedočim radosti rađanja. Babica sam više od trideset godina i svaki novi plač i prvi udah djeteta iznova me pune energijom i podsjećaju zašto sam odabrala baš ovaj humani poziv. Za mene je bila posebna sreća što sam bila primalja na porodu svoje kćeri i porodila svoju unuku. U ovom radu iznijela sam pitanja koja su me mučila tijekom kćerkine trudnoće, a na kraju sam opisala sreću jer sam uspjela ujediniti uloge primalje, majke i bake odjednom.

Ključne riječi: primaljstvo, primalja, majka, baka, unuka, odrastanje, porod

Ja sam primalja. Babica, kažu u narodu. Ona koja ženi znanjem, ljubavlju i nježnošću pomaže da na svijet donese novi život. Babica vjeruje u snagu ženskog tijela, babica vjeruje u simbiozu majke i djeteta. Nositi devet mjeseci to malo biće pod srcem, oslušivati pokrete u truhu, zamišljati trenutak upoznavanja... sve je to početak bezuvjetne ljubavi i neraskidive veze između majke i djeteta, a babica je privilegirana biti dio te bajke. Biti babica znači svakodnevno dijeliti radost rađanja i slaviti snagu ženskog tijela. Babica sam više od trideset godina i svaki novi plač i prvi udah djeteta iznova me pune energijom i svakodnevno podsjećaju zašto sam babica.

Ja sam mama. Mama, tako jednostavno, a tako veličanstveno i posebno. Mama, mama, mama. Dva dječaka i jedna djevojčica počastili su me i tom titulom. Toliko ljubavi, dragosti, suza, zagrljaja, ponosa i neopisive sreće rezervirano je za mamu. Djeca odrastu prebrzo i shvatiš u jednom trenu da ne znaš kada su postali odrasli ljudi.

„Nina je trudna“, bila je rečenica koju je izgovorila moja kći, a koja je u meni izazvala buru emocija. Kako trudna? Pa ona je djevojčica. Najbolja prijateljica moje kćeri. Jučer su bile na vratima gimnazije gdje su se zajedno upisivale i tražile svoje ime na popisu upisanih u prvi razred. A opet, već neko vrijeme govorim svojoj djeci kako bi bilo vrijeme da budem baka. Nisu djevojčice, odrasle su, neprimjetno. Nije Nina prva iz generacije koja je trudna, ali je mojoj kćeri najbliža i valjda zato posebno strepim i iščekujem termin. Nakon svake kontrole pita me kći je li sve u redu s Ninom. Sve je bilo u redu i Nina je rodila prekrasnog dječaka. Ja sam bila Ninina babica.

I cijelo to vrijeme neprekidno razmišljam kako bih bila sretna da je moja kći trudna. I da, došla je doma i dala mi kuvertu i rekla: „Otvori, pogledaj, znaš li ti što je to?“ Bio je to nalaz na kojem je pisalo da je trudna.

Trudna. Moja kći. Ja ću biti baka. Sreća, radost, ushićenost, nevjerica izmjenjuju se s brigom hoće li biti sve dobro. Snažna je, znam to, ali strepim hoću li znati pripremiti je za najveći i

najvažniji zadatak. Babica sam. Mama sam. Bit ću baka. Mogu li biti u svim ulogama istovremeno? Moram li kao mama biti zakinuta za čaroban trenutak prvog dodira babice i novorođenčeta? Jer to novorođenče bit će moje unuče. Dobra edukacija i priprema za sve ono što ženu čeka u rađaonici posao je babice. I babica sam svojoj kćeri svakodnevno. Pričamo puno, pita, zanima ju. Ponavljam joj stalno da svaka zdrava žena snagom vlastitog tijela može na svijet donijeti svoje dijete.

Posljednji je dan 2019. godine, na poslu sam, u rađaonici, kaže mi kolegica da mi je zvonio mobitel. „Neka je“, odgovaram, „ništa bitno, osim ako me nije zvala moja kći“. Ali bila je ona. Zovem ju, kaže da joj je pukao vodenjak. I tako je moja unučica odlučila. Baka je u smjeni i bit će babica. I bila sam babica, mama i postala sam baka. Neopisiva energija, komunikacija, povezanost, zajedničko iščekivanje tog malog klupka ljubavi koje nam stiže dovelo me do najvećeg dara u karijeri. Ani se rodila u ruke svoje bake. Neraskidiva veza ženske snage, ženskog zajedništva, čarobnog početka bezuvjetne ljubavi.

Babica sam, mama sam. Baka sam.

